Bors, 1900. május 10. – Budapest, 1974. március 21.

Szegényparaszti család gyermekeként született. Kubikos apját tízéves korában elvesztette. A hat elemi elvégzése után nem folytathatta tanulmányait, beteg édesanyjáról kellett gondoskodnia, napszámosként dolgozott a nagyváradi káptalan földjén. 1917-ben behívták katonának, az olasz frontot megjárva tért vissza szülőfalujába. 1918-ban az őszirózsás forradalom győzelme után megalakította a helyi nemzeti gárdát, és a földkövetelők élére állt. A Tanácsköztársaság idején a munkástanács tagjává választották, terjesztette a Vörös Újságot, és önkénteseket szervezett a Vörös Hadseregbe. 1919 áprilisában a románok bevonulásakor letartóztatták, először fogságba került, majd besorozták a román hadseregbe. Leszerelése után 1925-ben hazatért Borsra, földművelésbe fogott és megházasodott. Később Nagyváradra, az 1930-as évek derekán Kolozsvárra költözött. 1925-től a földmunkások szakszervezetének tagja, és az illegális kommunista szervezkedésbe is bekapcsolódott. 1928-ban felvették a Román Kommunista Pártba; 1930-tól a nagyváradi pártvezetőség tagja. Az 1930-as évek elején a legális Városi és Falusi Dolgozók Blokkja Bihar vármegyei tagozatának egyik vezetője és képviselőjelöltje. A szervezet feloszlatása után újra illegális pártmunkát végzett. Több külföldi értekezleten vett részt, és bekerült az RKP Központi Titkárságába. 1934 októberében a gyimesvölgyi parasztok felkelésének egyik előkészítője. 1935-ben letartóztatták, és két évre a szatmárnémeti börtönbe került. 1937. szeptemberi szabadulása után újra az RKP KT és az erdélyi területi titkárság tagja lett. 1937 novemberében a szervezet brassói értekezletén a legális Magyar Dolgozók Szövetsége titkárává választották. A második bécsi döntés után a Kolozsvárott megalakult Kommunisták Magyarországi Pártja Észak-erdélyi Titkársága tagja. Az elszigetelődött szervezet többi vezetőjével együtt 1941 januárjában további instrukciókért Moszkvába utazott. 1941. április végén tért vissza; májusban az újjáalakult titkárság vezetője lett. A tömeges észak-erdélyi letartóztatások során 1941. július 6-án ő is rendőrkézre került. 1942. március 6-án, Budapesten a katonai bíróság tizenöt év fegyházra ítélte, amit a Margit körúti, majd a váci fegyházban kezdett letölteni. 1941. novemberében a 407. különleges büntetőszázaddal a keleti frontra vitték. 1943. január 20-án a Don-kanyarnál szovjet hadifogságba esett. Megbetegedéséből felgyógyulva a krasznogorszki antifasiszta pártiskolába került, majd Kijev közelében, a szvjatosinói partizániskolában kapott kiképzést. Egy kis magyar egység politikai vezetőjeként 1944. január és május között egy lengyel ezredes partizánosztagában harcolt. 1944. május 15-től oktató a Rovno melletti obarovi partizántáborban, egyúttal a magyar szekció vezetőjének politikai helyettese. 1945 áprilisában családjával Magyarországra költözött. A május 6-án megalakult Földmunkások és Kisbirtokosok Országos Szövetsége országos alelnöke, majd főtitkára, egyben a Szakszervezeti Tanács tagja. Az 1947. augusztus 31-i választásokon a Hajdú és Bihar megyei listáról bejutott az Országgyűlésbe. 1953. március 18-ig maradt tagja a törvényhozásnak. 1948. december 18-tól a parasztszervezetek egyesítésével létrejött Dolgozó Parasztok és Földmunkások Országos Szövetsége főtitkára. 1950-ben leváltották tisztségéből, és kinevezték a Hortobágyi Állami Gazdaság igazgatójává. 1951 őszén súlyos baleset érte, ami után három évig ágyhoz volt kötve, így nyugdíjazták. 1957-től tagja volt a Szövetkezetek Országos Szövetsége Elnökségének és a Fogyasztási Szövetkezetek Országos Tanácsának. 1968-ban tagja lett az

Országos Szövetkezeti Tanácsnak is.